

49. møde.

Onsdag den 15. maj kl. 10.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til ministeren for offentlige arbejder af Erling Dinesen m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 2687).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Op- hold). Det er givet.

Da der ikke foreligger betænkning fra udvalget vedrørende den følgende sag på dagsordenen, skal jeg foreløbig forbigå den.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forespørgsel til økonomiminister og ministeren for nordiske anliggender samt europæiske markedsanliggender af J. O. Krag m. fl.

„Hvilke oplysninger kan økonomiminister og ministeren for nordiske anliggender samt europæiske markedsanliggender give om den markedspolitiske situation?“

(Foregående del af forhandlingen findes i tidenden sp. 2882).

Forhandlingen genoptoges.

Ivar Nørgaard: Jeg vil gerne indledningsvis takke markedsministeren for redegørelsen. Den var klar og sober, men ikke just løfterig.

Dernæst vil jeg gøre et par bemærkninger om forholdet til de europæiske fællesskaber, til fællesmarkedet og EFTA, mens hr.

J. O. Krag senere vil omtale vor gruppes stilling til et nordisk marked.

Siden de Gaulles berømmelige eller nærmere berygtede pressemøde i slutningen af 1967 er det blevet stadig mere klart, at Frankrig ikke er indstillet på at tillade en egentlig udvidelse af fællesmarkedet med optagelse af de ansøgende lande som medlemmer i overskuelig fremtid. Frankrig har anvendt forskellige mere eller mindre velklingende argumenter for sin holdning, men det reelle er vel, at Frankrig ikke ønsker England optaget, for derved vil Frankrigs dominerende politiske stilling på kontinentet blive truet. Fra fransk side hævdes det, at englænderne ikke er økonomisk modne til at blive optaget. Bag denne påstand ligger nok også en god portion frygt i franske erhvervskredse for et udvidet marked. Under mit besøg i den franske hovedstad umiddelbart før regeringsskiftet fik jeg med al tydelighed bekræftet den formodning, at hverken de franske politikere eller fremtrædende repræsentanter for fransk erhvervsliv stiller sig positivt over for en udvidelse af fællesmarkedet. Man var indstillet på at udbygge det nuværende fællesmarked, og det i sig selv, mente man, var en meget stor opgave for såvel landbrug som industri. Først når det nuværende fællesmarked om en del år er blevet konsolideret, kunne der blive tale om at åbne for større tilslutning. Der hersker mange steder uden for Frankrig den opfattelse, at franskmændene i al almindelighed har en anden indstilling til disse spørgsmål, end de Gaulle giver udtryk for. Jeg har tværtimod det indtryk, at på dette punkt er de Gaulle et ganske godt talerør for meget stærke politiske og erhvervsmæssige kræfter i Frankrig.

Det, der indtil de Gaulles pressekonference var en mulighed for de ansøgende lande, nemlig en indledning af forhandlinger om optagelse i fællesmarkedet og dernæst fastlæggelsen af en vis tidstabel for det egentlige medlemskabs begyndelse, er nu udskudt på ubestemt tid. Forudsætningerne for vor markedspolitik og dermed